

Satversmes nākamie 100 gadi

Rudenīgs, bet silts darbdienas vakars. Gaidāmajam vēstures kontroldarbam gatavojos parkā uz soliņa. Pie sevis atkārtoju faktus par Latvijas dibināšanu, pirmo Saeimu un tolaik paveikto.

Nemanot blakus apsēdās sirmgalve, es turpināju čukstus pie sevis atkārtot vielu: „Satversme ir...”

„Mūsu valsts pamatlikums, ” svešiniece smaidot noteica.

„Jā, nupat grasījos teikt,” atsmaidīju pretī. „Vai zināt, kāpēc Satversme ir nepieciešama un kā tā radās?”

„Vai tu spēj iedomāties valsti bez likumiem?” viņa, piemiegdama ar aci, vaicāja. „Pirms aptuveni 100 gadiem latvieši nolēma dibināt valsti. Mūsu tautai paveicies ar spēku un gudrību, kas mums dota, tāpēc daļa sevi pierādīja kaujas laukā, bet gudrākie prāti vāca folkloru, radīja jaunus literāros darbus un izstrādāja Satversmi. Visi vēlējās, lai Latvija ir brīva un patstāvīga valsts.”

Turpināju tincināt: „Kāpēc Satversme tik ilgi nav mainījusies?”

„Nevarētu teikt, ka tā pilnībā nav mainījusies,” svešiniece paskaidroja, „gadu gaitā ir veikti dažādi grozījumi, bet tās būtība palikusi tāda pati. Tas ir kā vēl viens mūsu tautas mākslas darbs, bez kura mūsu valsts nebūtu tāda kā tagad. To radījuši latvieši, kuri patiesi mīlēja Latviju un rūpējās par tās nākotni. Taču Satversmes un mūsu dzimtenes nākotne ir tavās un tavu vienaudžu rokās.”

Vēroju tālos mākoņus debesīs. Tie izskatījās tikpat noslēpumaini un neparedzami kā nākamie 100 gadi. Ir pārāgri spriest, vai tie nesīs sauli vai lietu, taču, lai kas arī notiktu, es vienmēr būšu latviete un mans pienākums ir sargāt savu dzimteni.

„Vēlos, lai Latvijas valsts valoda vienmēr būtu tikai latviešu valoda, lai mastā vienmēr plīvotu sarkanbaltsarkanais karogs, lai arī pēc 100 gadiem mums būtu tiesības uz vārda brīvību, īpašumu un izglītību, gluži kā šodien. Tas viss minēts Satversmē, un es darīšu visu, kas manos spēkos, lai tā būtu vienmēr,” apņēmības pilna apsolīju sirmgalvei, kas tik ļoti atgādināja pašu tautu – sirsnīgu un viedu.

Satversme ir un būs godīga pret mums un mūsu valsti. Vienmēr. Vai mēs būsime godīgi pret sevi, citiem un dzimto zemi – tā jau ir mūsu izvēle.

Madonas pilsētas vidusskolas skolniece Sabīne Siņiceva.